

מסורת הש"ס

(א) ועי' תוספות לקמן לג.
 ד"ה חרש דרש"י (ב) ועי'
 תוס' שם ד"ה וכו' (ג) ועי'
 תוס' לקמן לג. ד"ה אשר דר
 שפא וכן כל המגיד דהא
 מפרשי תוספת לקמן.
 (ד) לקמן ע"ב. (ה) לקמן
 לג. (ו) משנדר כמדות
 יעבדן. (ז) צ"ל אשר.
 (ח) צ"ל יין. (ט) שייך לנביא.
 (י) צ"ל קבלה הוא הוא.
 ועיבדן. י"ג י"א"ה הוא.

נוסחת הריב"ן

[illegible]

הגהות הב"ח

(5) במשנה וכו' אנו
הקדש: (3) מ' הקדש
כסותו הוא הכי נמי
אלא משום לטעמיה
ליתרונה: (2) ר"ש ד"ה
הכא נמי וכו' מילתא
דעליה קאמר הס"ד
(4) חזינ' מיה לכו וכו'
(5) ר"ה לא תרחם וכו' יסא
החבוי קר: (1) ד"ה היג
וכו' שחור חזינ' אלא
כלום: (3) ד"ה חבלי און
(5) ר"ה לא תרחם וכו'
(1) ד"ה לא תרחם וכו'
וכו' הכא כסותו הוא
אלא לטעמיה ליתרונה

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) תיב' ד"ה מי שנדר
בניד ונשאל לחכם ואמר
מונה כנ"ל: ב) בא"ד
דאל"כ פשיטא הוא דמונה
תשעה שנים אלא ע"כ
פשיטא כנ"ל:

גהות התוספות

1. צ"ל דמילתא. 2. חיבות
- משמע הקדש טעות היא
- הקדש, נמחק. 3. צ"ל ואין.
4. חיבות ואי לשון קבלה,
- נמחק. 5. צ"ל דהא דקמני.
6. צ"ל דענין.

מוסף רש"י

תחלת הקדש מסוף
הקדש. מה שכל ממנו
הקדש, והיוו תמורה
נעוטה, דגורסין בתמורה
בפרק י"ב בקרבנות יחיד
(פ"ח) ר' יוחנן ב"ר יהודה
אומר עשה שוגג כמזיד
בתמורה ולא עשה שוגג
כמזיד ביוהבין. ואלו

שעמיה דר' יוסי דכתיב יהיה
שלמים דכותה גבי קדשים דל'
גניזתו והתחיל להתחרע

בית שמאי פרק חמישי נזיר

ובמים הלל אומרים. הואיל ולא נתקיימו דבריו חזן הקדש קדוש:
(א) לשנת אחרינו יא' לכן כ"ט. אותו שמור שילא תחלה אחר הללן
האשון הוי הקדש וכן דברי וכן מביא של יין: גמ' הכל ממי בני
הקדש לבי מיגילא מילתא. דילא שמור תחלה להר קדוש ולא השמא
מי נפח להר בראש דלוי יא' חגיגות

מִתְלַחַּת (א) בְּדִקְקָמָר: לִכְך נִאֲמַר
רַשְׁיֹן. דְּהִי קִאֲמַר שְׁמוֹר רַשְׁיֹן
שִׁילָא יֵהָ הִקְדַּם דְּשִׁמְעָה דְלִית לֵיה
שׁוּרִים שְׁמוֹרִין דְּרַבָּה וְעֵינֵיהּ סִמְכָה
דְּעֵמֵיהּ דְּהִי אֲמַר שׁוֹר שְׁמוֹר לְנִשְׁלָא
רַשְׁיֹן מִשְׁאֵר שׁוּרִים שְׁמוֹרִין יֵהָ
הִקְדַּם וְשִׁילָא (ב) שְׁמוֹר אֲחֵר הִנֵּן
הִי יֵילָ רַשְׁיֹן לְשֹׂאֵר שׁוּרִים שְׁמוֹרִין
אִיגְלֵי מִלְּמָה דְּעֵלֵיהּ קִאֲמַר וְלֵא
רַשְׁיֹן אֲחֵלָּנָן: וְהָא שְׁמוֹר קִאֲמַר
דְּמִשְׁמַע דְּשְׁמוֹר שִׁילָא תַחֲלִילָה קִוְדַּם
לְנִלְנָן דְּמִי לֹא עֲסָקִין דְלִית לֵיה אֲלֵא
שְׁמוֹר (א) וְיִוִּשְׁמֵי קִאֲמַר דֹּאס יֵהָ
תַחֲלִילָה יֵהָ הִקְדַּם אֲלֵא לֹא קִוְדַּם
לְנִלְנָן יֵהָ שְׁמוֹר הִקְדַּם: וְלֵא לְרִיבָא
דְּרִיבִים יֵהָ פְרִי וְפִסְלָא. שְׁמוֹרִין וְיֵהָ
שִׁילָא תַחֲלִילָה יֵהָ יֵהָ (ב) וְיִוִּשְׁמֵי
אֲלֵא חֲסִיד כְּלוֹם יֵהָ לְנִלְנָן: וְכִי
לְרִיבִים אִיב. בְּדִקְקָמָר לֵא דְּחִיב
לְנִלְנָן אֲחֵלָּא אִיחָה מִן הַשְׁמוֹרִים שִׁילָא תַחֲלִילָה
יֵהָ שׁוֹר שְׁמוֹר שִׁילָא בְּרַשְׁיֹן תַחֲלִילָה
יֵהָ שְׁמוֹרִין אֲלֵא כִיּוֹן דְּמִי שְׁמוֹר רַשְׁיֹן
שְׁמַע דְּנִשְׁי לְרִיבִין שְׁמוֹר רַשְׁיֹן
לְנִלְנָן וְיֵהָ וְיִוִּשְׁמֵי בְּרִיבִים לְנִלְנָן דְּנִשְׁי
לְנִלְנָן תַחֲלִילָה לֹא כְלוֹם הִי: אִיב אִין וְיֵהָ
שְׁמוֹר אִיבִין. (ג) וְהִי קְרִי יֵהָ
הִקְדַּם טַעַם מִשְׁוֹס דְּאֲטַעְמִיָּה לְרִיבִיהּ
קִאֲמַר דְּהִי הִוָּה יֵהָ לְמִימַר שְׁמוֹר
שִׁילָא מִיבִי רַשְׁיֹן דְּהִוָּה מִשְׁמַע שִׁילָא
רַשְׁיֹן מִשְׁאֵר שׁוּרִים אֲלֵא כִיּוֹן דְּאֲמַר
שְׁמוֹר שְׁמוֹר מִשְׁמַע לֵא סִמְכָה דְּעֵמֵיהּ
אִשְׁאֲשְׁמוֹר לְנִלְנָן מִי כְּלָל שׁוֹר הִוָּה לְרִיבִי
קְרִי יֵהָ הִקְדַּם טַעַם שְׁטַעְמָה דִּיבִירו
שְׁמַע שׁוֹר: וְיֵהָ לְנִלְנָן דְּפִרְשִׁיט
בְּחִיבִימֵי דְּנִשְׁ"א לְנִלְנָן הִי הִקְדַּם לְפִינָן
יֵהָ תַחֲלִילָה הִקְדַּם. (ד) בְּדִקְקָמָר אִיבִין
מִימִדִּי נִקְדֻּשָׁה מִסּוֹף הִקְדַּם דְּהִימִי
תַחֲמוֹרָה שְׁהִי צִהָ מִכָּה הִקְדַּם אֲחֵר
צִהָ תַחֲמוֹרָה אִפִּי טַעַם דְּאֲמַרִּין
מִסְבָּכַת תַחֲמוֹרָה צִבְרָק יֵהָ צִבְרָנוֹת
(ה) וְיֵהָ הִוָּה מִימִדִּי תַחֲמוֹרָה יֵהָ תִּקְדַּם

[illegible][illegible]

דעת שגג כחיד, כי דמי' שגג כד', ר' יוחנן אמר כסבור לומר תחבורה עולה ואמר תחבורה
קדש כסבור להקדש שחור והקדש מלך (וראיה' בשמות). מי שנדר בבזיר, וסובר שגגה
זו והלך ונדר על זנייתו ותפא' יין ונעמל למתים ואחר כך הלך ונעלל למתים

ללא.

בִּינָד אמר שור שחור שיצא מביתו ראשון הרי הוא הקרש ויצא
 שכן בש"א הקרש. איז דמפרשי בנמרא מילתא דבי"ש
 דקאמרי הקרש אלנן קלי שנאמרי הקרש טעמא הוי הקרש? דיש לומר
 דדעמו הוי להקדשי [מה] שיא מציתו ראשון ומה שאמר שחור לא
 טעמא ויהי סבור ששחור לא

וב"ה אומרים (ב) "אין הקדש כיצד אמר שור שחור שיצא מבית ראשון הרי הוא הקדש ויצא לכן בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש דבר זה שיעלה ביד ראשון הרי הוא הקדש ועלה של כסף בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש חבית של יין שתעלה ביד ראשונה הרי היא הקדש שתעלה של שמן בש"ה הקדש ובה"א אינו הקדש: גמ' בית שמאי אומרים הקדש כו': (ב) מאי מעמייהו דבית שמאי דילפינן תחלת הקדש מסוף הקדש מה תמורה אפי' בטעות אף הקדש אפי' בטעות (ב) ובה"א הני מילי תמורה אבל אחותי הקדש בטעות לא מחתינן ולב"ש מה אילו אמר ה"ז תחת זה לחצי היום מי הוא תמורה מההיא שעתא אלא עד דמיז חצי היום הוא דהוי תמורה הלא לבי מגילא מילתא (ב) אמר רב פפא לכך נאמר ראשון לכשיצא ראשון והא שור שחור קאמר מי לא עסקינן דלית ליה אלא האי לא צריכא דאית ליה תרין תלתא ובה"א א"כ שיצא בראשון מיבעי ליה א"ל רבא מברניש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכונה הוא (ב) משום דאמטייה לדיבוריה קמא וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש והתנן (ב) מי שנדר בניזר וגשאל לחכמים והתירו והיתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה בעדר אמרו ב"ה לב"ש אי אתם מודים שהקדש בטעות הוא ותצא ותרעה בעדר מכלל דסברי ב"ש הקדש בטעות הוי הקדש אלא ב"ה הוא דקא טעו סברי טעמייהו דב"ש משום דהקדש בטעות הוי הקדש ואמרי להון ב"ש לאו משום הקדש בטעות הוא אלא משום דאמטייה לדיבוריה קמא וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש תא שמע (ב) הוי מהלכין בדרך ואחד

תמורה שלמים או תמורה שלמים ואמר זו תמורה עולה הרי זו תמורה
והקדש אדום הרי לכן ואדום מוקדשים וכו' ואומרים הני מילי
יו חולין בטעות לא מחמתין ליה בהקדש. ולכ"ש אחאי הוה שור לכן
לכאלי ראשון לשאר שחורים שאלו אחרינו מן הרפת מיד
במלתי היום מן היו תמורה מההיא שעתא דקמי' בה לא אלא לא
עד דנפיק שחור מקמי הכך שחורים שעתא דקמי' ברת (א) ולא ליהוי
שחון בין שחור בין לכן ליהוי קדוש: ה"ב וסא שור שחור קאמר
והסא שור שחור קאמר ומדקאמר שור שחור ש"מ דלא יחלא ליה לקדושי
אחמר דההוא שחור דנפק קמא מבינייהו ליהוי קדוש ולא אחר: לא
ליה דכל מילי דנפיק בשרשא או שחור או לכן להוי קדוש. וכו' ו
ראשון ש"מ דאי נפיק ראשון יחלא ליה לקדושי אבל לכן לא
ריב אחא מברניש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכוננה
ראשון מחלה בין לכן בין שחור הוה (א) הקדש בכוננה ואחאי קרי
ה הקדש טעות משום דאמר שחור דלא בשרשא דלטעיה (א) וההוא
ה הקדש בטעות לא הוי הקדש. דמדקא מוקמה לן בגמון
והא ח"ט כהאי פירקא לקמן מן שדר בניור וגשאל לחמיס לבי
ס שחר בכמות חולין לפי שכן ה' (א) קדושה כלל: אמר לסס לפי
שנשבעה שהפרישה היה סבור שהוא נזיר וטעה ואחם אומרים שאינו
ויחיהו בד"ש דלניהו אמרי דהקדש טעות הוי הקדש: לא לעולם כ"ש
דרי גבי שור שחור דהוי הקדש משום דהקדש טעות הוי הקדש וקאמרי
הוי הקדש אלא הכא בכוננה (א) דלטעיה (א) לדבריה קמא דלעיל:
ואמר

נזיר והתניו החכם וא"ל שאין כלשון הזה לשון נזירות: היתה לו בהמה מופרשת תצא ותהא ומוקדאמי לה ב"ה לב"ש א' אתם מורים בזה שהוא הקדש בטעות מכלל דטעמיה דב"ש יליף" מהמורה ואמרי' ליה ב"ש לאו הקדש בטעות הוא אלא ראשיתה לדבריה ומה שה' אדרים שאם מרא לט' עשירי וכו', השיבו להם לפי טעמם וכו': אשכחו ריש מוסב נדה

עין משפט
גר מצוה

א א מ"א פ"א מהלכות
פרדן הלכה ז' ופ"ט
מהל' נזירות הלכה ט'
ב ב מ"א פ"א מהלכות
תמורה הלכה ז'

פי' הרא"ש

[illegible]

הוא בעזר והפרשה בטעות
דהקדש בטעות הוי הקדש
יבזבז ב"ש במתני" אי אחס
ולמאי דקאמר טעות וקא